

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 624/2023
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Бате Цветковића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К.бр.408/22 од 02.02.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.46/23 од 11.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К.бр.408/22 од 02.02.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.46/23 од 11.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу 5К.бр.408/22 од 02.02.2023. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Прокупљу новчане износе од 23.437,50 динара и од 112.036,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 4.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.46/23 од 11.04.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Лепојевића, па је потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу 5К.бр.408/22 од 02.02.2023. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Тодоровић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи у целини

пресуде Основног суда у Прокупљу 5К.бр.408/22 од 02.02.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.46/23 од 11.04.2023. године тако што ће окривљеног АА на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, с тим што из навода самог захтева произилази да бранилац захтев фактички подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ. Ово имајући у виду да бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је у конкретном случају правна квалификација кривичног дела погрешна, обзиром да из описа кривичног дела датог у диспозитиву правноснажне пресуде произилази да се у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ за које је он оглашен кривим, већ би се евентуално могло радити о кривичном делу увреда из члана 170. став 1. КЗ, а из разлога јер инкриминисане речи које је окривљени упутио малолетној оштећеној „нисам ти ја крив што није могао цео да ти уђе у уста“, по ставу браниоца, не могу да представљају полно узнемиравање пошто се без неке ближе одреднице не може закључити да се исте односе на сферу полног живота оштећене.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу дана 01.06.2017. године) чини онај ко полно узнемирава друго лице. Ставом 2. истог члана је прописан квалификовани облик овог кривичног дела - ако је дело из става 1. овог члана учињено према малолетном лицу. Ставом 3. истог члана је прописано да полно узнемиравање јесте свако вербално, невербално или физичко понашање које има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота, а које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, то из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „дана 16.01.2022. године, око 21,00 час, у селу ..., са умишљајем, у стању урачунљивости, полно узнемиравао малолетно лице, на начин што је испред сеоске

продавнице оштећеној, тада малолетној, ББ из ..., рођеној ...2004. године, у присуству њених другова ВВ, ГГ и ДД упућивао речи вулгарног садржаја: „нисам ти ја крив, што није могао цео да ти уђе у уста“, а када му је малолетна оштећена рекла да тако не прича јер ће позвати оца, рекао јој је: „можете и ти и твој отац да ми пуш..е“, а затим поновио реченицу: „нисам ти ја крив што није могао цео да ти уђе у уста“, на који начин је повредио достојанство малолетне оштећене у сфери полног живота, при чему је био свестан противправности и забрањености дела и хтео је његово извршење“, по налажењу Врховног суда, јасно произилази да је суд у конкретном случају правилно правно квалификовао кривичноправне радње окривљеног АА као кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, обзиром да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја квалификованог облика овог кривичног дела, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић